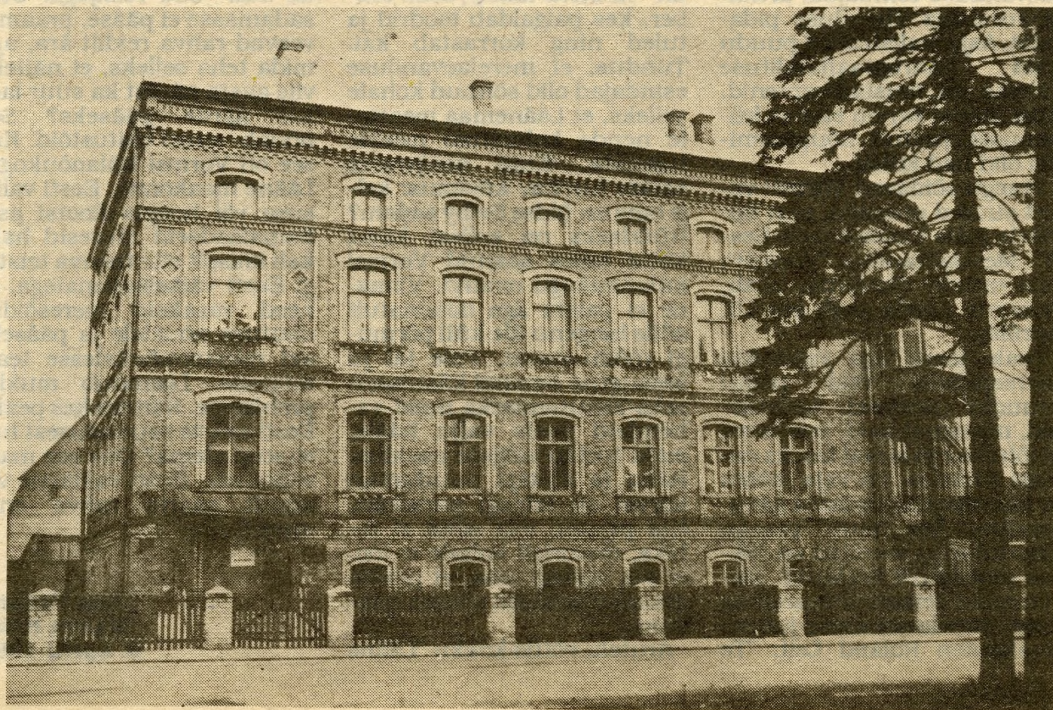

TÄNASES LEHES ON LUGEDA:

- Hüvasti, Pärnu Merekool 1k. 1
- "Anjal" kuu aega hiljem 1k. 2
- Bakuu 40 päeva
hiljem II 1k. 3
- Pardakõnelusi ja
kaldakommentaare II 1k. 4
- Eesti Kaptenite Klubis 1k. 5
- Jätkuv reis IV 1k. 6

• MEREHARIDUS EESTIS

• MEREHARIDUS EESTIS

Hüvasti, Pärnu Merekool!

1945. aasta jaanuaris asutati Pärnus merelaevastiku reakoosseisu spetsialistide ettevalmistamiseks merekool, mis kuulus "Tööjõureserve" süsteemi. Novembris 1948 anti õppeasutus üle mereministeeriumi süsteemi. Nüüdseks on koolil üle 8000 vilistlase: ca 4000 madrust, sh. 700 madrusdokter-mehhanisaatori kutsega, üle 2500 motoristi, sh. 600 motorist-gaas-elekterkeevitaja kutsega. Varasemal aastail on kool valmistanud ette ka masiniste ja kütjaid. Paljud lõpetanud on hiljem saanud merelase kesk-eri- või kõrghariduse ja töötavad Eesti Merelaevanduse või teiste laevanduste laevadel kuni Kaug-Idani välja. Nende hulgas on tuntud rootsmaaneid ja kapteneidki. Kooli eduka töö on taganud mõistagi õpetajad, kellest mõnigi on andnud laevastiku spetsialistide ettevalmistamisele mitukümmend aastat oma elust.

4. aprillil kogunesid õpetajad kooli trepile, et viimast korda ühiselt teha. On muidugi hea, kui me oskame peale pidulike avamiste pidulikult sulgeda ja tehtu eest tänada

ning koolimajagi maha jätta piisugusena, et sinna võiks või hommepäev õpilased uuesti vastu võtta. Kooli sulgemise puhusel pidulikult koosviibimisel autasustati töötajaid aukirjade ja hinnaliste kingitustega ning et neile meenuks Eesti Merelaevanduse alluvuses töötatud aeg, anti kõigile merelaevanduse viimlid ja märgid. Kuid kool oli ka külalisi meeles pidanud: et nad ei unustaks Pärnu Merekooli, kingiti neile madruse-särgid.

Mida soovite neile, kes on oma töö teinud?

Pärnu Merekooli ülem Rein Pihhus:

Muidugi on kooli sulgemise päev kurb. Märksa huvitavam ja ilusam on uut kooli avada, kuid elu teeb oma korrektiivne, vahel vastu meie tahtmist: riigile on kasulik, et meie kool enam ei eksisteeriks. Soovin kõigile meeldivaid meenutusi ja edu edaspidiseks.

Eesti Merelaevanduse ülem Toivo Ninnas:

Täna on muidugi kurb. Asi pole kokkuhoius, vaid selles, et meil on vähenenud kaadri voolavus. On tõusnud tõsine probleem – me ei vaja nii palju uusi inimesi pidevalt juur-

de, me pole suutelised kõigile tööd tagama, see ongi kooli sulgemise põhjus. Täna kõiki tehtud töö eest. Elu läheb ju edasi, suuri muutusi on mitte üksnes meil, vaid kogu maal.

Eesti Merelaevanduse ülem asetäitja kaadri alal Aleksandr Sergijenko:

Kooli ülesanne oli kaadrit ette valmistada. See ülesanne on hästi täidetud, praegu jääb meil kaadrit ülegi. Ja uskuge, kui tuleb töötada meremees ja räägib: "Ma olen perekonnapea, mul on naine ja lapsed ja kooperatiivkorter, ma pean ju leiba teenima", aga mul ei ole talle tööd pakkuja, on see väga raske. Olgu teil rõõm täidetud kohustusest.

Mis võiks asemele tulla, kas jälle jungad?

Pärnu Merekooli õpetaja Arno Kask:

Teeme praegu koos kahe juristiga Eesti jaoks mereseadust, niisugust seadust N. Liidus ei ole. See reguleerib laevaomanike ja meremeeste vahet. Eeskujuna võtsime Soome, Inglismaa ja Eesti Vabariigi vastavast seadusest. Praegune seadusandlus ei reguleeri meremeeste professionaalset ettevalmistust, ar-

van, et see tuleb ringi teha.

Uue seaduse kohaselt tohiks merd hakata sõitma 16-aastaselt, kui pass käes. On vaja, et poisid tuleksid lihtsalt merele. Tänapäeva suure laeva peale võiks panna 4–6 noort meremeest, maksta tüürimeestele ja mehaanikutele, ja nad õpetaksid noormeestele sedasama, mida seni õpetasime Pärnu Merekoolis.

Tähtsaim on see, et poisid näeks ise, kas tast saab meremeest või ei saa. Arvan, et 2/3 meie lõpetanuist ei sõida enam merd, aga nii raiskaksime vähem poiste aega. Nooruses paistab, et aega on ees küll ja küll, aga pärast hakkab kahju igast raisatud aastast. Seni võis juhtuda, et mees on Pärnu Merekoolis 9 kuud õppinud, läheb merele ja siis selgub, et ta ei kannatagi merd. On ka niisuguseid inimesi, kellele ei meeldi see töö. Näiteks siis, kui meie laevad käisid tihti Angoolas: 4–6 kuud tuli kodunt ära olla, sellest 3 kuud kiikusid ankrul peal Luanda reidil, sest sadam ei töötanud korralikult – mitte kõik ei pea sellele vastu. Või pannakse noormees parvlaevale Virtsu-Kuivastu vahet sõitma: kui on aasta

otsa edasi-tagasi sõitnud, ei pea ta enam vastu. Kui ta oleks terve aasta laevas sõitnud, tööd teinud ja raha teeninud, oleks selge, kas temast saab meremees. Kui ei, läheb õpib mõne muu ameti.

Edasi peaks tulema umbes kolmeaastane merekool. Meremehele ei ole vaja tingimata kõrgharidust, on tarvis, et oleks korralik, rõhutan, korralik keskharidus harilikust keskkoolist. Kui meremees tahab saada ohvitseriks, peab tal olema piisav kultuuritaust, et ta oleks võimeline aru saama, mis maailmas sünnib. Seejärel peaks õppimine vahelduma praktikaga, õpib ja sõidab, õpib jälle ja sõidab jälle. Praegu on ju nii, et lõpetab noormees merekooli, saab kogu oma hariduse korraga kätte, ja pärast on kapteniks saamise ajaks kolmveerand sellest haridusest ununenud. On ju küll kordusõppused, aga parem oleks vajalikud teadmised anda õigel ajal. Merekooli lõpetamise ajaks pole veel küllalt elukogemust, et kõike meeskonna juhtimiseks tarvilikku mõtestada.

(Järg lk. 8)

➡ Lõpetajad kevadel 1989

➡ Õpetajad kevadel 1990

(Algas lk. 1)

Kas ise olete senitehtuga rahul?

Endise Pärnu Merekooli endine ülem Rein Pihhus:

Suurem jagu Eesti Merelaevanduse tööliskaadrist on meie kooli lõpetanud, neid jätkus ka pea kõigile teistele laevandustele, põhja, itta ja lõunasse, ka jõelaevnike hulka. Viimane lend oli ainult Eestist, 3 eesti- ja 3 venekeelset õpperühma. Vene õppekeelega rühmadele õpetasime eesti keelt, kõigile Eesti aja- ja kultuurilugu. Kõiki aineid me eesti keeles veel ei suutnud anda, kuid suurem jagu oli eesti õppekeelega rühmadele õpikute puudumisest hoolimata eesti keeles, terminid andsime kahes keeles.

Kahju on sellest, et just nüüd hakkasid meile tulema Eestist pärit poisid, kusjuures parimat reklaami tegid meile varasemad lõpetanud. Selleks aastaks oleks soovijaid võinud juba kaks kooli-

täit õpilasi komplekteerida, praegu ei ole sõjaväes käinud keskharidusega noormeestel teed merele pääsemiseks. Kahjuks siis, kui kool hakkas just Eesti-keskseks muutuma, tuli lõpp.

Leian, et Pärnus on ideaalsed tingimused poisse merega kokku viia, meretunnetust süstida: meil olid sõudmis-, purjetamis- ja ujumistunnid. Palju andis juurde ka avameerajaht "Linda", igal aastal koõlitasime vähemalt 20 noormehest purjetajad-roolimehed.

Loodan, et Pärnus ükskord uuesti merekool tuleb, ei ole ju mammutkoolid need kõige paremad.

Nii kõneldi Pärnu Merekoolis lahkumispäeval. Kuidas elavad teised Eesti merekoolid, sellest loodame juttu teha meie ajalehe järgmistes numbrites.

Madli Vitismann

• MEREHARIDUS EESTIS •

Hüvasti,

Pärnu

Merekool!

